

Bức Chân Dung Của Dorian Gray

Contents

Bức Chân Dung Của Dorian Gray	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	18

Bức Chân Dung Của Dorian Gray

Giới thiệu

Truyện Bức Chân Dung Của Dorian Gray, bối cảnh cuộc tình đồng tính giữa một họa sĩ và chàng người mẫu trẻ, nhân v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buc-chan-dung-cua-dorian-gray>

1. Chương 1

Qua các khung cửa sổ mở rộng, hương thơm ngào ngạt của những bông hoa mùa hè tràn ngập căn phòng, Huân tước Henry Wotton nằm hút thuốc trên ghế. Ngoài những âm thanh dịu dàng của khu vườn, ông còn nghe được tiếng ồn của thành phố London.

Ngay giữa căn phòng là bức chân dung của một chàng trai trẻ đẹp, và đứng trước bức họa là người họa sĩ đã sáng tác ra nó, Basil Hallward.

“Đây là tác phẩm đẹp nhất của anh đó, Basil, bức chân dung đẹp nhất mà anh từng vẽ,” Huân tước Henry nói một cách lơ đãng. “Anh phải gửi nó triển lãm tại phòng tranh nổi tiếng nhất London thôi.”

“Không,” Basil chậm rãi, “Tôi sẽ không gửi nó đi đâu cả.”

Huân tước Henry ngạc nhiên: “Nhưng Basil thân mến, tại sao không? Nghệ sĩ các anh là những người thật lạ lùng! Các anh muốn được nổi tiếng, nhưng khi các anh đã nổi tiếng thì các anh lại không vui. Thiên hạ nói về ta là một điều không hay ho gì - nhưng còn tồi tệ hơn nếu thiên hạ chẳng nói gì về ta.”

“Tôi biết là ngài sẽ cười tôi,” Basil trả lời, “nhưng tôi không thể triển lãm bức tranh này tại một phòng tranh. Tôi đã bỏ quá nhiều tâm huyết vào nó.”

Huân tước Henry bật cười. “Quá nhiều tâm huyết! Trông anh không giống anh ta một tí nào cả. Anh ta có khuôn mặt trong sáng và đẹp. Còn anh - ờ thì, dĩ nhiên trông anh thông minh đấy, nhưng với nét mặt gân guốc và mái tóc đen, anh không đẹp trai.”

“Harry, ngài không hiểu tôi,” Basil đáp. (Các bạn của Huân tước Henry thường gọi ông ta là Harry). “Dĩ nhiên là tôi không giống anh ta,” Basil nói tiếp. “Thật ra tôi không thích đẹp trai. Gương mặt đẹp trai của Dorian Gray có thể sẽ chỉ đem lại những nguy hiểm và rắc rối cho anh ta mà thôi.”

“Dorian Gray? Đó là tên của anh ta à?” Huân tước Henry hỏi.

“Vâng. Nhưng tôi không định cho ngài biết.”

“Sao lại không?”

“Ồ, tôi không giải thích được,” Basil nói. “Khi tôi rất thích một ai đó, tôi không muốn cho những người bạn khác của tôi biết tên của họ. Tôi yêu sự bí mật, vậy thôi.”

“Đồng ý, cuộc sống thú vị hơn khi ta có những bí mật riêng tư. Chẳng hạn như tôi không bao giờ biết vợ tôi ở đâu, và vợ tôi chẳng hề biết tôi đang làm gì. Khi chúng tôi gặp nhau - và thỉnh thoảng chúng tôi cũng gặp nhau - thì chúng tôi nói với nhau những chuyện ngớ ngẩn mà chúng tôi giả vờ tin là có thật.”

“Harry, ngài luôn luôn giả vờ,” Basil nói. “Tôi cho rằng ngài có thể là một người chồng tốt, tuy nhiên ngài lại thích giấu giếm những tình cảm thật của mình.”

“Ồ, Basil, đừng quan trọng hóa vấn đề như thế,” Huân tước Henry mỉm cười. “Chúng ta ra vườn đi.”

2. Chương 2

Lá trong vườn phản chiếu ánh nắng mặt trời và hoa khẽ lay động trong cơn gió hè. Hai người đàn ông trẻ ngồi trên một cái ghế dài dưới bóng mát của một vòm cây cao.

“Basil, trước khi tôi đi, anh phải trả lời câu hỏi của tôi,” Huân tước Henry nói. “Tại sao anh không có ý định triển lãm bức chân dung của Dorian Gray tại một phòng tranh nào đó?” Henry nhìn bạn mình và mỉm cười: “Lần này thì xin anh hãy cho tôi biết lý do thật sự chứ đừng lặp lại câu trả lời vừa rồi.”

“Harry này, khi một họa sĩ cảm xúc dạt dào về một bức chân dung nào đấy thì nó trở thành hình ảnh của chính anh ta chứ không còn là của người mẫu nữa. Người họa sĩ vẽ khuôn mặt và thân hình của người mẫu, nhưng thật sự thì anh ta thể hiện tình cảm của chính mình. Cái lý do mà tôi không muốn triển lãm bức tranh này là vì tôi sợ rằng nó sẽ phơi bày điều bí mật của trái tim tôi.”

Huân tước Henry cười. “Và điều bí mật của trái tim anh là gì?”

Basil im lặng. Huân tước Henry ngắt một bông hoa và chăm chú nhìn nó.

“Cách đây hai tháng,” cuối cùng Basil lên tiếng, “tôi đến dự một bữa tiệc tại nhà Quý bà Brandon. Trong khi đang nói chuyện với bạn bè thì tôi cảm thấy có người đang quan sát tôi. Tôi quay lại và nhìn thấy Dorian Gray lần đầu tiên. Chúng tôi nhìn nhau, và đột nhiên tôi cảm nhận một nỗi sợ hãi khó tả. Tôi cảm thấy rằng con người này sẽ thay đổi cuộc đời tôi... có thể đem lại cho tôi hạnh phúc - và bất hạnh. Sau đó, Quý bà Brandon giới thiệu chúng tôi với nhau. Chúng tôi đã phì cười vì một câu nói của bà, rồi chúng tôi trở nên thân thiết ngay.”

Basil ngừng nói. Huân tước Henry mỉm cười: “Nói nữa đi, anh có gặp gỡ anh ta thường xuyên không?”

“Mỗi ngày,” Basil đáp. “Tôi không vui nếu không gặp được anh ta mỗi ngày - anh ta thật cần thiết cho cuộc sống của tôi.”

“Nhưng tôi cho rằng bạn chỉ quan tâm tới nghệ thuật của bạn mà thôi,” Huân tước Henry nói.

“Bây giờ anh ta là tất cả nghệ thuật của tôi,” Basil đáp lại một cách nghiêm trang. “Từ khi tôi quen Dorian Gray, công việc sáng tác của tôi tốt lắm, tôi đã sáng tạo nên những tác phẩm tốt. Vì anh ta mà tôi nhìn nghệ thuật dưới một góc cạnh khác, một góc cạnh mới. Bên anh ta, tôi đã vẽ được những bức tranh kì diệu.”

“Basil, thật là phi thường. Tôi phải gặp Dorian Gray mới được,” Huân tước Henry nói.

Basil đứng dậy và đi tới đi lui trong vườn. “Đó là bí mật của tôi. Dorian không hay biết gì về tình cảm của tôi. Tôi không thể để ai nhìn thấy bức chân dung này được, bởi vì nó biểu hiện tất cả những gì chất chứa trong trái tim tôi. Tôi đã bỏ quá nhiều tâm huyết vào đấy Harry ạ, quá nhiều!”

Huân tước Henry nhìn thẳng vào mắt Basil trước khi nói: “Hỏi thật anh nhé, Dorian có quan tâm tới anh không?”

Chàng họa sĩ suy nghĩ trong giây lát. Sau cùng anh nói: “Anh ta thích tôi, tôi biết là anh ta thích tôi. Bình thường thì anh ta rất thân thiện với tôi nhưng đôi lúc lại tỏ ra thích thú khi làm cho tôi đau khổ. Anh ta nói những điều tàn nhẫn làm cho tôi đau đớn Harry ạ. Và tôi nghĩ rằng tôi đã trao cả linh hồn tôi cho người đã cho rằng trái tim tôi là một đóa hoa tươi đẹp. Một đóa hoa để thưởng thức trong một ngày hè đẹp để rồi ngày mai quên đi một cách dễ dàng.”

“Basil này,” Huân tước Henry mỉm cười và nói, “ngày hè đôi khi có thể quá dài. Có lẽ anh sẽ sớm nản lòng hơn anh ta đấy.”

“Đừng nói vậy Harry. Ngày nào tôi còn sống thì Dorian Gray sẽ còn quan trọng đối với tôi. Ngài thay đổi ý kiến mau quá. Ngài không thể cảm nhận được những gì tôi đang cảm nhận đâu.”

“Basil thân mến của tôi ơi, anh khát khe rồi đấy!” Huân tước Henry tỏ ra thích thú. Cuộc đời con người ta thật là thú vị, ông nghĩ và chậm chậm ngắt rời từng cánh hoa bằng những ngón tay dài của ông. “Tôi nhớ ra rồi,” Huân tước Henry nói tiếp. “Có lẽ bà cô của tôi quen Dorian. Tôi rất muốn được gặp anh ta.”

“Nhưng tôi không muốn ngài làm quen với anh ta,” Basil nói.

Một người hầu đã đi qua khu vườn về phía họ.

“Thưa ngài, ông Dorian Gray đã đến,” anh ta nói với Basil.

“Bây giờ thì anh buộc phải giới thiệu tôi rồi,” Huân tước Henry cười.

Basil quay qua và nói nhỏ: “Dorian là bạn thân nhất của tôi. Anh ta là một người tốt và còn trẻ - mới chỉ hai mươi tuổi. Đừng làm anh ta thay đổi. Đừng gây ảnh hưởng đến anh ta. Những lời nói khôn ngoan của ngài rất thú vị, dĩ nhiên, nhưng ngài đùa cợt với cả những việc nghiêm túc. Đừng chia rẽ anh ta với tôi. Anh ta cần thiết cho cuộc đời của người nghệ sĩ như tôi.”

Huân tước Henry mỉm cười. “Ông bạn lo lắng thái quá đấy,” ông ta nói, rồi họ cùng quay bước vào nhà.

Người bạn

“Trên đời này không có gì quan trọng hơn tuổi trẻ”

3. Chương 3

Vào đến trong nhà, họ nhìn thấy Dorian Gray. Anh ta ngồi gần cửa sổ và đang lật xem những bản nhạc.

“Ngài phải cho tôi mượn tập nhạc này mới được, Basil ạ,” anh ta nói. Rồi anh ta quay lại và thấy Huân tước Henry. “Ồ, xin lỗi Basil. Tôi không ngờ...”

“Dorian, xin giới thiệu Huân tước Henry Wotton,” Basil nói. “Một người bạn thân của tôi.”

Dorian bắt tay Huân tước Henry và trong lúc nói chuyện, Huân tước Henry quan sát chàng trai trẻ. Ừ, quả thật anh ta rất đẹp trai với cặp mắt xanh trong sáng và mái tóc vàng. Anh ta có vẻ mặt cởi mở và thành thật. Trên gương mặt đó, không có bất kì tấm màn bí mật u ám nào. Huân tước Henry chợt hiểu tình cảm mà Basil dành cho anh ta.

Khi đã chuẩn bị xong màu vẽ, Basil nhìn Huân tước Henry và nói: “Harry, tôi muốn hoàn tất bức chân dung của Dorian trong ngày hôm nay nên có lẽ tôi sẽ phải mời ngài rời khỏi đây.”

Huân tước Henry mỉm cười và nhìn Dorian Gray. “Tôi có nên đi không ông Gray?” ông hỏi.

“Ồ không, xin đừng đi, ngài Henry. Basil không bao giờ nói chuyện khi vẽ, chán lắm. Xin hãy ở lại. Tôi muốn ngài nói chuyện cho tôi nghe.”

“Thế nào, Basil?” Huân tước Henry hỏi.

Chàng họa sĩ cắn môi. “Được thôi, Harry. Ở lại đi... nếu cần thiết phải vậy.”

Trong khi Basil vẽ thì Huân tước Henry nói chuyện, và chàng trai trẻ lắng nghe. Từng chữ thấm vào tâm hồn của Dorian như âm nhạc - một thứ nhạc cuồng nhiệt và sôi nổi. Huân tước Henry có một giọng nói hay quá, anh ta nghĩ. Chúng chỉ là những câu nói, nhưng chúng thật là khủng khiếp! Chúng tươi sáng và nguy hiểm! Chúng ta chẳng thể chạy trốn khỏi những ngôn từ. Dorian bắt đầu hiểu ra nhiều điều về bản thân mình mà trước đây chàng chưa bao giờ nghĩ tới. Sao trước đây mình lại không nhìn thấy mình rõ như bây giờ nhỉ? Chàng tự hỏi.

Huân tước Henry quan sát Dorian và mỉm cười. Ông biết lúc nào nên nói và khi nào nên im lặng. Ông rất quan tâm đến chàng trai trẻ có gương mặt đẹp kì diệu này.

Sau đó họ cùng nhau ra vườn, trong khi Basil tiếp tục vẽ tranh. Hương hoa ngào ngạt bao vây lấy họ. Dorian nhìn người bạn lớn tuổi và suy ngẫm về ông ta. Ông ta cao ráo, có gương mặt đen mỏng và đôi bàn tay trắng lạnh. Dorian thích ông, nhưng không biết sao vẫn cảm thấy hơi sợ ông.

“Ông không nên đứng ngoài nắng, ông Gray ạ,” Huân tước Henry nói. “Nước da nâu không hợp thời đâu và nó cũng không hợp với ông nữa.”

“Ồ, không sao,” Dorian cười.

“Nhưng nó sẽ là rắc rối đối với ông đấy, ông Gray ạ.”

“Tại sao thế?” Dorian hỏi.

“Tại vì ông còn trẻ, và tuổi trẻ thật là tuyệt vời. Kìa, ông mỉm cười. Ngay bây giờ có lẽ ông không đồng ý với tôi, nhưng một ngày nào đó ông sẽ hiểu tôi muốn nói gì - đó là khi ông đã già đi, trở nên mệt mỏi, và không còn là một người đẹp trai nữa. Ông có khuôn mặt tuyệt đẹp, ông Gray ạ. Thật đấy. Đừng có lắc đầu. Không có gì quan trọng và giá trị hơn sắc đẹp đâu. Tuổi trẻ của ông sẽ mất dần theo năm tháng và vẻ đẹp của ông cũng tàn theo. Lúc đó, bỗng nhiên ông sẽ cảm thấy cuộc đời ông trống rỗng - không còn gì để hưởng thụ, không còn gì để hi vọng. Thời gian là kẻ thù của ông, ông Gray ạ. Nó sẽ lấy đi của ông tất cả. Ngày nay, thiên hạ sợ chính bản thân họ. Sợ cuộc sống. Nhưng ông, với gương mặt này và tuổi trẻ này, không có gì mà ông không làm được. Ông phải sống cho ra sống! Sống cuộc đời tuyệt vời của ông! Chúng ta không bao giờ trẻ lại lần nữa. Tuổi trẻ! Ôi, trên đời này không còn gì quan trọng hơn là tuổi trẻ!”

Dorian Gray lắng nghe và thán phục. Những ý tưởng mới tràn ngập trong đầu. Chàng cảm thấy những cảm xúc khác lạ.

Đúng lúc ấy, từ trong nhà, Basil gọi họ. Huân tước Henry quay về phía Dorian và nói: “Ông cảm thấy sung sướng là đã quen tôi, phải không ông Gray?”

“Vâng, tôi đang hạnh phúc. Tôi tự hỏi không biết là tôi sẽ hạnh phúc mãi mãi không?”

“Mãi mãi!” Huân tước Henry mỉm cười. “Thật là một từ kinh khủng! Chỉ có các bà mới lạm dụng từ này. Nó có ý nghĩa gì? Chỉ có hiện tại là quan trọng mà thôi.”

4. Chương 4

Trong nhà, Basil Hallward đang đứng trước bức chân dung của Dorian Gray. “Xong rồi,” ông nói, và ký tên lên góc bức tranh.

Huân tước Henry quan sát bức họa rất kĩ. “Vâng, quả là tác phẩm đẹp nhất của anh. Thật là xuất sắc. Ông Gray này, hãy đến đây tự ngắm mình đi.”

Dorian nhìn bức tranh rất lâu. Chàng mỉm cười khi nhìn thấy gương mặt đẹp trai trước mặt, và trong một thoáng chàng trai cảm thấy sung sướng. Nhưng rồi chàng lại nhớ tới những lời nói của Huân tước Henry. Chàng nghĩ: “Ta sẽ còn trông giống bức vẽ này trong bao lâu nữa? Thời gian sẽ cướp đi vẻ đẹp của ta. Ta sẽ già đi nhưng tấm hình này thì trẻ mãi.” Và chàng lặng đi vì sợ hãi.

Sau cùng Basil lên tiếng: “Ông không thích nó à, Dorian?”

“Dĩ nhiên là ông ấy thích,” Huân tước Henry nói. “Đó là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời. Chính tôi đang muốn mua nó đây.”

“Tôi đâu có quyền bán nó, Harry. Bức tranh là của Dorian mà.”

“Ước gì,” Dorian bắt chợt la lên, “ước gì tôi sẽ trẻ mãi và bức tranh này sẽ già đi.”

Huân tước Henry cười: “Tôi nghĩ là anh sẽ không thích điều đó đâu Basil nhỉ?”

“Không, tôi không thích tí nào cả,” Basil biểu lộ sự đồng tình với một nụ cười.

Dorian quay lại, gương mặt đỏ gay và giận dữ: “Vâng, ngài thích nghệ thuật của ngài hơn là bạn bè,” chàng nói với Basil. “Ngài sẽ thích tôi được bao nhiêu lâu? Tôi cho rằng chỉ trong lúc tôi còn đẹp trai mà thôi. Huân tước Henry nói đúng. Trên đời này, tuổi trẻ là quan trọng nhất. Ôi, tại sao ngài lại vẽ bức tranh này? Tại sao nó có thể trẻ mãi trong khi tôi phải già đi? Ước gì bức tranh sẽ thay đổi còn tôi vẫn cứ như bây giờ. Tôi sẽ trả bất cứ giá nào, vâng, bất cứ giá nào để đạt được điều đó.” Chàng trai lấy tay ôm mặt.

“Dorian, Dorian!” Basil nói một cách khổ sở. “Đừng nói như thế. Anh là người bạn yêu quý nhất của tôi.” Basil quay sang Huân tước Henry, hỏi một cách giận dữ: “Ngài đã dạy anh ta những gì? Tại sao ngài không đi khỏi đây khi tôi yêu cầu?”

Huân tước Henry mỉm cười. “Đó là con người thật của Dorian - thế thôi.”

Basil quay người và bước mau đến bên bức chân dung. “Nó là tác phẩm đẹp nhất của tôi, nhưng bây giờ tôi căm thù nó. Tôi sẽ phá hủy nó ngay bây giờ trước khi nó phá vỡ tình bạn của chúng ta.” Ông cầm lấy một con dao dài.

Nhưng Dorian nhanh hơn: “Không Basil, đừng! Ngài không thể hủy nó được. Ngài làm thế chẳng khác chi là giết người!”

“Vậy ra,” Basil lạnh lùng, “cuối cùng anh cũng đã quyết định là anh thích bức chân dung.”

“Thích à?” Dorian hỏi. “Tôi yêu nó đấy. Tôi không thể sống thiếu nó đâu.”

Sau đó, trong khi uống trà, Huân tước Henry mời Basil và Dorian tới đó đi xem hát. Basil từ chối, còn Dorian thì vui vẻ nhận lời.

“Ở lại dùng cơm với tôi đi Dorian,” Basil khẩn khoản, nhưng không, Dorian thích đi xem hát với Huân tước Henry hơn.

Sau khi tiễn Dorian và Huân tước Henry ra cửa, Basil quay lại chỗ bức tranh và buồn rầu tự nhủ: “Tôi sẽ ở lại đây với Dorian Gray thật vậy.”

5. Chương 5

Sáng hôm sau, Huân tước Henry đến thăm cô của ông, Quý bà Agatha. Bà ngạc nhiên khi trông thấy ông.

“Cô tưởng những chàng trai trẻ thức thời chỉ thức dậy vào buổi chiều thôi chứ,” bà nói.

“Ồ, bà cô thân mến của cháu ơi, cháu đang cần thông tin đây,” Huân tước Henry đáp. “Hôm qua cháu gặp Dorian Gray và cháu muốn tìm hiểu thêm về anh ta.”

“À, anh ta là cháu ngoại của Huân tước Kelso,” Quý bà Agatha nói. “Mẹ anh ta là Quý bà Margaret Devereux, một người đàn bà rất đẹp. Bà ấy đã bỏ nhà đi lấy một anh lính nghèo. Anh ta chết sau đó vài tháng và bà ấy cũng chết sau khi sinh đứa con được ít lâu. Bà ấy là một người đàn bà đáng yêu. Dorian Gray thừa hưởng sắc đẹp của bà ta đấy, và, theo cô được biết thì anh ta cũng sẽ thừa hưởng gia tài của ông ngoại nữa.”

“Anh ta đẹp trai một cách lạ thường,” Huân tước Henry đồng tình.

“Hãy đến dùng bữa trưa nay đi,” bà cô mời. “Dorian Gray sẽ đến đây và cháu có thể gặp lại anh ta.”

“Cháu sẽ đến,” Huân tước Henry mỉm cười.

Khi ra về, Huân tước Henry suy nghĩ về câu chuyện buồn trên và không khỏi quan tâm hơn đến anh chàng trẻ tuổi đẹp trai Dorian Gray này. Ông nhớ đến buổi tối hôm trước, khi mà Dorian đã nhìn ông bằng đôi mắt xanh trong, nửa thán phục, nửa sợ hãi. “Anh ta chưa hiểu rõ về bản thân mình,” Huân tước Henry thầm nghĩ với một nụ cười. “Nhưng ta sẽ dạy anh ta. Ừ, ta có thể tác động anh ta theo bất cứ hướng nào ta muốn. Ta sẽ dạy anh ta khám phá ngọn lửa của tuổi trẻ, của tình yêu và cuộc sống.”

Buổi chuyện trò giữa những người thời thượng tại bữa cơm trưa ở nhà Quý bà Agatha thật sắc sảo và khôn ngoan. Huân tước Henry nói chuyện theo cách của ông, lơ đãng và thú vị, biết chắc rằng Dorian Gray đang chú ý lắng nghe.

Một lát sau câu chuyện xoay qua việc một người bạn của họ có ý định cưới một cô gái Mỹ.

Bá tước Burdon nói: “Tại sao phụ nữ Mỹ lại không ở lại đất nước họ nhỉ? Họ luôn nói với chúng ta rằng đó là thiên đường của phụ nữ cơ mà.”

“Vì thế,” Huân tước Henry nói, “đó là lý do họ rất sung sướng khi thoát ra khỏi đất nước đó.”

“Họ nói là khi một người Mỹ tốt chết đi thì họ đến Paris.” Một người đàn ông ngồi bên cạnh Quý bà Agatha vừa cười vừa nói.

“Thật thế à! Và khi một người Mỹ xấu chết đi thì đi đâu?” Quý bà Agatha hỏi.

“Họ đi Mỹ,” Huân tước Henry đáp.

Mọi người cùng cười, và cuộc chuyện trò xoay qua các vấn đề khác. Huân tước Henry bắt lấy các ý tưởng và đùa giỡn với chúng, ông chấp cánh cho chúng và chúng bay lên trong không gian căn phòng như những con chim mang sắc màu sắc sỡ. Mọi người cười vui và nói ông nên nghiêm túc hơn. Nhưng Dorian Gray thì không thể rời mắt khỏi Huân tước Henry.

Sau bữa cơm, Huân tước Henry nói là sẽ đi dạo công viên và rời khỏi phòng, Dorian khều cánh tay ông. “Tôi đi theo ngài được không?” anh hỏi.

“Nhưng tôi nghĩ anh hứa đến gặp Basil Hallward cơ mà,” Huân tước Henry đáp.

“Vâng, nhưng tôi thích đi với ngài hơn. Xin hãy cho phép tôi,” Dorian nói. “Tôi muốn được nghe ngài nói chuyện. Không ai nói hay như ngài cả.”

“Ồ, hôm nay tôi đã nói quá nhiều rồi,” Huân tước Henry mỉm cười. “Nhưng nếu anh muốn, anh có thể đi với tôi.”

Chàng trai trẻ si tình

“Tình yêu là một điều kì diệu hơn cả nghệ thuật”

6. Chương 6

Một tháng sau đó, Dorian ghé thăm Huân tước Henry vào một buổi chiều, đôi mắt long lanh niềm hứng khởi.

“Harry,” anh bắt đầu nói, “tôi đang khám phá cuộc sống. Tôi đang làm tất cả những gì ngài đã chỉ vẽ cho tôi. Tôi đang yêu!”

“Anh yêu ai?” Huân tước Henry bình tĩnh hỏi.

“Một nữ diễn viên.”

“Ồ, tất cả mọi người đều yêu một nữ diễn viên vào một giai đoạn nào đó trong cuộc đời họ”, Huân tước Henry nói.

“Không, Harry ạ, trường hợp này khác. Nàng thật tuyệt vời! Tên nàng là Sybil Vane. Một ngày không xa cô ấy sẽ là một diễn viên nổi tiếng vì cô ấy thông minh một cách phi thường.”

“Này chàng trai nhỏ của tôi ơi,” Huân tước Henry nói bằng cái giọng uể oải cổ hủ của ông, “không có một người đàn bà nào thông minh một cách phi thường cả đâu. Phụ nữ thường chỉ có thể nói những điều vô nghĩa thôi, nhưng họ lại biết nói một cách khéo léo. Ở London này, chỉ có năm phụ nữ có thể nói chuyện ra hồn mà thôi. Nhưng hãy nói về người nữ diễn viên tuyệt vời của anh cho tôi nghe xem nào. Anh quen cô ấy được bao lâu rồi?”

“Harry, nếu ngài hứa đừng cười, tôi sẽ nói hết cho ngài nghe.”

Huân tước Henry lắng nghe và mỉm cười. Dorian khám phá ra một rạp hát tối tăm, bẩn thỉu trên một con phố nghèo của London. Anh ta đã vào đó để tìm một cuộc phiêu lưu, nhưng lại tìm thấy tình yêu. vở trình diễn hôm đó là vở Romeo và Juliet của Shakespeare.

“Romeo là một người đàn ông lớn tuổi to béo có giọng nói thật khủng khiếp, nhưng Juliet! Ôi, Harry ơi, nàng chỉ chừng mười bảy tuổi với mái tóc nâu sậm và gương mặt tựa một đóa hoa. Nàng là cô gái đáng yêu nhất mà tôi chưa từng gặp trong đời, và giọng nói của nàng thánh thót như âm nhạc. Tôi yêu nàng, Harry ạ. Nàng là tất cả đối với tôi. Đêm nào tôi cũng đến xem nàng diễn trong các vở kịch khác nhau, và nàng luôn luôn tuyệt vời.”

“Và vì thế nên anh không còn thì giờ ăn tối với tôi nữa, phải không?” Huân tước Henry nói.

“Nhưng, Harry à, tôi và ngài ngày nào chẳng gặp nhau - chúng ta vẫn thường ăn trưa với nhau mà,” Dorian ngạc nhiên. “Tôi phải đến nhà hát để gặp Sybil mỗi đêm. Ngài và Basil sẽ phải đi với tôi đến gặp nàng, rồi ngài sẽ thấy nàng tuyệt vời như thế nào. Ngày mai nhé!”

“Được thôi, Dorian thân mến ạ, chúng tôi sẽ đến xem Juliet của anh. Tuy nhiên, sau này anh sẽ còn yêu nhiều lần nữa đấy - đây mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Khi Dorian đã đi khỏi, Huân tước Henry cười thầm. Quan sát chàng trai trẻ này thật là thú vị, ông nghĩ. Bây giờ anh ta khác xa cậu trai nhút nhát mà ông đã gặp ở nhà Basil Hallward. Anh ta đã nở như một bông hoa dưới ánh nắng mặt trời và đang tập tành thụ hưởng mọi lạc thú trên đời. “Và chính ta,” Huân tước Henry nghĩ thầm, “là người đã chỉ bảo anh ta.”

Khi trở về nhà vào buổi tối hôm đó, Huân tước Henry thấy một lá thư gửi ông để trên bàn. Lá thư báo cho ông biết là Dorian Gray sẽ cưới Sybil.

7. Chương 7

”Mẹ ơi, mẹ, con hạnh phúc quá,” cô gái reo lên, “và mẹ cũng sẽ hạnh phúc nữa.”

Bà Vane đặt hai bàn tay nhợt nhạt và gầy gò lên đầu đứa con gái và nói: “Mẹ chỉ cảm thấy hạnh phúc khi thấy con đứng trên sân khấu, chúng ta nghèo, chúng ta cần tiền - con đừng quên điều đó. Chúng ta biết gì

về chàng trai trẻ này? Con chả biết tí gì về anh ta cả, ngay cả tên thật của anh ta con cũng chẳng biết nữa là.”

“Đúng, nhưng con gọi chàng là Hoàng tử Duyên dáng. Với con, chàng là tất cả. Con yêu chàng và chàng yêu con. Mẹ ơi, hãy để cho con hưởng hạnh phúc!”

“Con còn quá trẻ để nghĩ đến chuyện yêu đương,” mẹ nàng nói. Bà nhìn khuôn mặt đáng yêu của đứa con gái và cố cảnh báo cô về các mối hiểm nguy của tình yêu, nhưng con bà chẳng chịu nghe. Nàng đang bị tình yêu cầm tù.

Ngay lúc đó anh của cô gái bước vào phòng. Anh ta là một chàng trai trông nặng nề với nước da ngăm đen, trông chẳng giống cô em gái chút nào.

“Anh nghe nói có một người đàn ông tối nào cũng gặp gỡ em ở rạp hát,” anh ta hỏi em gái. “Hắn là ai? Hắn muốn gì?”

“Ôi, James ơi, hôm nay anh đừng giận em,” Sybil kêu lên. “Mai anh đi Úc rồi, hôm nay là ngày cuối cùng anh ở nhà. Hãy đi dạo công viên với em. Chờ em sửa soạn chút nha.” Cô gái vừa đi vừa nhảy nhót ra khỏi phòng. Mẹ và anh trai nàng còn nghe được tiếng nàng hát khi nàng chạy lên lầu.

James Vane quay sang mẹ và nói: “Nghề thủy thủ của con sẽ buộc con phải sống xa Anh quốc trong nhiều năm. Con không thích phải xa rời Sybil, để nó một mình.”

“Con biết là Sybil vẫn có mẹ mà,” bà Vane lặng lẽ nói.

“Vậy thì mẹ hãy chăm sóc nó nha mẹ,” James Vane nhìn mẹ thật lâu và nghiêm giọng. “Nếu tên đó làm tổn thương em con, con sẽ tìm giết hắn như giết một con chó.”

8. Chương 8

Tối hôm sau, trong khi chờ Dorian Gray, Huân tước Henry và Basil Hallward nói về Sybil Vane. Basil không vui với cái tin đám cưới của Dorian.

“Một nữ diễn viên!” ông đã kêu lên. “Nhưng Dorian là một quý ông thanh lịch, là cháu ngoại của Huân tước Kelso. Anh ta không thể cưới một diễn viên được.”

“Sao lại không?” Huân tước Henry lạnh lùng nói. “Hắn sẽ yêu nàng ta điên cuồng trong vòng sáu tháng và rồi đột nhiên lại yêu một phụ nữ khác. Sẽ rất thú vị đấy.”

Nhưng khi Dorian đến và kể về tình yêu của anh thì Basil cảm thấy vui hơn một tí. “Đúng rồi,” ông nói với Dorian. “Người con gái anh yêu hẳn là tuyệt vời lắm. Tôi thấy là cô ấy đã làm anh thay đổi rồi đấy.”

“Vâng,” Dorian nói một cách sung sướng, “Vâng, Sybil đã thay đổi tôi. Kể từ giờ phút này, tôi sẽ là một người tốt. Tôi sẽ không bao giờ còn nghe theo những ý tưởng nguy hiểm của ngài về cuộc sống và khoái lạc nữa đâu, Harry ạ.”

Huân tước Henry mỉm cười. “À,” ông nói, “Khi ta hạnh phúc thì ta luôn luôn là một người tốt, nhưng khi ta là người tốt thì chưa hẳn ta là người hạnh phúc.”

Câu nói làm Basil lắc đầu còn Dorian thì cười. “Harry, ngài đang băm nát cuộc đời này thành trăm mảnh với những lời lẽ khôn ngoan của ngài đấy.”

Rạp hát chật ních và ồn ào, nhưng khi Sybil Vane xuất hiện thì mọi người đều im lặng. Huân tước Henry chưa thấy một cô gái nào đẹp như thế. “Đáng yêu! Đáng yêu thật!” Ông nói khe khẽ.

Tuy nhiên, Sybil đẹp thì có đẹp thật, nhưng giọng nói của nàng không được tự nhiên. Nàng nói những lời thoại của Juliet mà không có một tí cảm xúc nào. Giọng nàng dễ thương đấy, nhưng không có hồn và vô vị. Khán giả trong rạp bắt đầu lại nói chuyện ồn ào, và khoảng nửa tiếng sau đó, Huân tước Henry đứng dậy mặc áo khoác vào.

“Dorian này, cô ấy rất đẹp nhưng lại không phải là diễn viên,” ông nói. “Ta về thôi.”

“Có lẽ cô Vane bị ốm chẳng,” Basil tiếp lời, “Hôm khác ta sẽ trở lại.”

Dorian không nhìn họ. “Các ngài đi đi. Tôi muốn được ở một mình,” chàng nói một cách khổ sở, và khi các bạn chàng đã ra về, chàng ôm lấy mặt.

Sau khi vở kịch kết thúc một cách thật tệ hại, Dorian tìm gặp Sybil.

“Tối nay em diễn vai Juliet không được hay lắm,” cô nói và ngược nhìn anh ta với ánh mắt tràn đầy yêu thương.

“Khủng khiếp quá,” Dorian lạnh lùng nói. “Nàng đã làm bạn bè của ta và cả ta phát chán. Ta ngờ rằng nàng ốm cơ đấy.”

Cô gái dường như không nghe Dorian nói gì. “Dorian,” nàng khóc, “trước khi quen biết chàng, sân khấu là cả cuộc đời em. Em đã tin những gì diễn ra trên sân khấu là thật. Em đã tưởng những cái bóng mà em từng quen thuộc là có thật. Nhưng chàng đã dạy em biết phân biệt sự khác nhau giữa nghệ thuật và cuộc sống. Làm sao em có thể giả vờ là Juliet được - có thể cảm nhận tình yêu của Juliet được, khi mà giờ đây em đã biết thế nào là tình yêu thật sự?”

Dorian không buồn nhìn cô gái. “Nhưng tôi yêu, vì nghệ thuật của cô, vì cô là một nữ diễn viên tuyệt diệu,” chàng nói với giọng khắc nghiệt: “Cô đã giết chết tình yêu của tôi. Cô không có giá trị nào hết nếu không có nghệ thuật của cô. Tôi không bao giờ muốn gặp lại cô nữa.”

Gương mặt Sybil trắng nhợt vì sợ hãi. “Chàng chỉ đùa thôi, phải không Dorian?”, nàng hỏi một cách tuyệt vọng. Nàng nắm lấy cánh tay Dorian bằng bàn tay dịu dàng nhỏ nhắn của mình.

”Đừng có đụng vào tôi!”. Dorian quát lên giận dữ. Chàng đẩy phắt cô gái ra, khiến nàng ngã nhào xuống sàn và nằm đó như một con chim bị gãy cánh.

”Dorian, xin đừng bỏ em,” nàng kêu lên thốn thức. “Em yêu chàng hơn bất cứ điều gì trên đời. Đừng bỏ em!”

Dorian Gray nhìn xuống cô gái với đôi mắt tuyệt đẹp của mình. Gương mặt chàng ta không biểu lộ tình yêu, không có sự dịu dàng. “Tôi đi đây,” cuối cùng chàng ta nói. “Tôi không phải là người tàn nhẫn, nhưng từ nay tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.” chàng bỏ mặc cô gái và bước đi mà không nói thêm một lời nào.

Chàng lang thang khắp thành phố London suốt đêm và chỉ về nhà khi trời đã sáng. Bước vào nhà, chàng nhìn thấy bức chân dung của chính mình mà Basil Hall ward đã vẽ. Bức tranh có một vẻ gì đó khác lạ, chàng nghĩ. Nét mặt đã thay đổi - hình như cái miệng có vẻ gì đó tàn nhẫn và độc ác. Lạ thật.

Chàng cầm lấy một tấm gương và soi bóng mình, và lại nhìn gương mặt trong bức chân dung. Đúng, có khác thật. Sự thay đổi này có ý nghĩa gì nhỉ?

Chàng chợt nhớ tới điều ước của mình tại nhà Basli Halhvard... chàng ước mình được trẻ mãi để chỉ bức tranh già đi mà thôi. Một ý tưởng điên rồ, dĩ nhiên, nhưng tại sao cái miệng trong bức tranh lại mang nét tàn nhẫn và độc ác nhỉ?

Độc ác! Có phải chàng đã ác độc với Sybil Vane không nhỉ? Chàng nhớ lại khuôn mặt nhợt nhạt và đau khổ của Sybil lúc nàng nằm phục dưới chân chàng. Nhưng nàng đã làm chàng tổn thương. Không, Sybil Vane không còn ý nghĩa gì đối với chàng cả.

Nhưng bức tranh đang nhìn chàng bằng gương mặt đẹp đẽ và nụ cười độc ác của nó. Nó đã dạy cho chàng biết yêu chính cái đẹp của mình, có thể nó cũng sẽ dạy chàng căm thù chính trái tim, chính linh hồn chàng chẳng? Không, chàng sẽ trở về với Sybil Vane, sẽ cưới nàng, sẽ cố gắng yêu thương nàng trở lại. Một cô bé đáng thương! Chàng đã quá độc ác với nàng! Rồi cả hai sẽ hạnh phúc bên nhau thôi.

Dorian che tấm hình lại và nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cái chết của tình yêu

“Thà làm kẻ đẹp trai còn hơn làm người tử tế”

9. Chương 9

Khi Dorian thức dậy thì trời đã quá trưa.

Người hầu mang trà và thư vào cho chàng nhưng chàng không đọc. Chuyện xảy ra hôm qua giống như một cơn ác mộng, nhưng khi chàng xuống dưới nhà thì chàng nhìn thấy bức tranh đã được che phủ lại. Chàng tự hỏi là không biết có nên dỡ miếng vải che ra không? Gương mặt trong tranh có thực sự là đã thay đổi không? Chàng có muốn biết không nhỉ? Chàng châm một điếu thuốc suy nghĩ một lát. Có, mình phải biết mới được. Chàng dỡ miếng che ra.

Không thể nào làm được. Bức chân dung đã thực sự thay đổi. Chàng không thể nào hiểu nổi, không lý giải nổi. Điều không tưởng đã xảy ra.

Dorian cảm thấy đau khổ và cảm thấy xấu hổ. Chàng không biết phải làm gì đây, và nghĩ gì đây. Cuối cùng, chàng ngồi xuống viết một lá thư dài cho Sybil Vane với những trang đầy ấp lời lẽ yêu đương cuồng nhiệt. Bỗng chàng nghe giọng Huân tước Henry ngoài cửa. Dorian bật dậy che bức tranh lại.

“Chàng trai thân yêu ơi,” Huân tước Henry nói khi vừa bước vào nhà. “Thật đáng tiếc. Nhưng đừng quá bận tâm đến cô ấy nữa.”

“Ngài nói về Sybil Vane như thế là sao?” Dorian hỏi. “Không có gì để tiếc nuối cả. Tôi muốn làm một người tốt và tôi sẽ hạnh phúc. Tôi sẽ cưới Sybil Vane. Tôi sẽ không phản bội lời hứa của tôi với nàng.”

“Cưới Sybil Vane ư!” Huân tước Henry nhìn Dorian chăm chăm. “Thế anh chưa đọc thư tôi à?”

“Hôm nay tôi chưa đọc lá thư nào,” Dorian nói chậm rãi.

Huân tước Henry tiến đến chỗ Dorian và cầm lấy tay anh ta. “Dorian ” ông ôn tồn, “anh đừng sợ - trong thư tôi báo cho anh biết là Sybil Vane đã chết. Cô ấy đã tự tử đêm qua tại rạp hát.”

“Không, không thể thế được!” Dorian kêu lên. Chàng ta rút tay lại và nhìn Huân tước Henry với cặp mắt ngây dại. “Khủng khiếp quá, Harry. Tôi đã giết Sybil Vane!”

“Cô ta tự tử mà,” Huân tước Henry bình tĩnh nói. “Anh có giết cô ấy đâu. Cô ấy tự tử vì cô ấy yêu anh. Buồn thật đấy, nhưng anh đừng quá buồn phiền. Hãy đi ăn tối với tôi đi.”

“Nghe này Harry. Tối qua tôi đã nói với nàng là tôi không muốn gặp lại nàng nữa. Sau khi bỏ đi, tôi đã nhận ra rằng tôi quá độc ác và tôi đã quyết định trở lại với nàng và cưới nàng làm vợ. Bây giờ nàng đã chết! Harry ơi, tôi phải làm gì đây? Ngài có biết tôi đang ở trong tình trạng nguy khốn đến mức nào không?”

“Dorian thân mến,” Huân tước Henry nói. “Anh không thể cưới Sybil Vane được. Không thể được... Những cuộc hôn nhân như vậy không bao giờ thành công cả. Người chồng sẽ mau chóng chán ngán và cảm thấy bất hạnh. Dĩ nhiên anh ta sẽ vẫn tử tế với vợ. Chúng ta vẫn có thể đối xử tử tế với những người mà ta không quan tâm. Nhưng trước sau gì người vợ cũng sẽ biết ra là ông chồng đã chán ngán cô ta. Lúc đó thì hoặc cô ta sẽ trở thành một người rất ư là lời thôi lếch thếch hoặc cô ta sẽ đội toàn những chiếc nón rất đắt tiền do chồng của một người khác mua tặng.”

Chàng trai trẻ đi tới đi lui trong căn phòng, “Cứ cho là điều đó đúng,” chàng khổ sở nói. “Nhưng, Harry này, anh có cho rằng tôi độc ác không?”

Huân tước Henry mỉm cười và nói với chàng ta điều chàng muốn được nghe. Sau đó ông kể những câu chuyện thông minh dí dỏm về những người đàn bà ông đã từng yêu. Ông ta bảo rằng cái chết của Sybil Vane là một đoạn kết đẹp cho chuyện tình của một nữ diễn viên. “Cô gái ấy đã bao giờ được sống cuộc đời thật đâu, mà bảo là cô ấy chết,” ông nói tiếp. “Đừng khóc cho Sybil Vane nữa. Cô ấy không thật sự hiện hữu bằng Juliet đâu.”

Một lúc sau Dorian Gray nhìn lên. “Harry, ngài đã cho tôi nhìn thấy rõ tôi,” anh ta nói chậm chậm. “Ngài biết tôi rất rõ. Nhưng chúng ta sẽ không nói tới chuyện này nữa. Nó là một bài học tuyệt vời đối với tôi. Thế thôi.”

Sau khi Huân tước Henry đi rồi, Dorian mở bức tranh ra lần nữa. Hắn phải lựa chọn giữa một cuộc sống tử tế và một cuộc sống xấu xa. Rồi hắn nhận ra rằng, thật ra, hắn đã lựa chọn. Hắn sẽ trẻ mãi để tận hưởng

mọi thú vui cuồng nhiệt mà cuộc đời trao tặng cho hắn. Gương mặt trong tranh sẽ già đi, trở nên xấu xí và tàn nhẫn, nhưng hắn sẽ vẫn mãi trẻ đẹp. Hắn che bức tranh lại và mỉm cười.

Một tiếng đồng hồ sau hắn đã có mặt bên cạnh Huân tước Henry đang tươi cười, tại nhà ông ta.

10. Chương 10

Sáng hôm sau, trong khi Dorian đang ăn bữa điểm tâm thì Basil Hallward đến.

“Dorian, cuối cùng tôi cũng tìm được anh,” ông nói một cách nghiêm trọng. “Tối hôm qua tôi có đến, nhưng họ nói với tôi là anh đi ăn tối với bạn. Dĩ nhiên tôi biết là không phải như vậy. Tôi muốn chia buồn với anh về Sybil Vane. Tội nghiệp cô gái!”

“Basil thân mến,” Dorian nói với vẻ chán chường. “Tối qua tôi đến nhà Huân tước Henry và đã có một buổi tối thú vị.”

Basil nhìn anh ta chăm chăm. “Anh đi ăn tối à?” Basil nói chậm rãi. “Anh ra ngoài ăn tối trong khi Sybil Vane nằm chết tại một cái rạp hát bẩn thỉu à?”

“Thôi đi, Basil! Tôi không nghe ngài đâu!” Dorian đứng bật dậy. “Sybil Vane là quá khứ... xong rồi... quên rồi.”

“Dorian, anh đã thay đổi mất rồi.” Basil nói. “Vẫn là khuôn mặt đẹp tuyệt vời đó, nhưng cậu bé tốt bụng và dịu dàng ngồi làm mẫu cho tôi về đâu rồi? Anh không có trái tim à?”

“Hôm qua, tim tôi ngập tràn buồn thảm. Tôi đã khóc vì Sybil, vâng, nhưng hôm nay tôi không thể khóc được nữa. Tôi đã thay đổi, Basil ạ. Tôi đã là một người đàn ông với những cảm xúc mới, những ý tưởng mới. Đừng giận tôi vì tôi là tôi. Không còn gì để bàn thêm cả.”

Basil buồn rầu nhìn anh ta. “Được rồi, Dorian,” cuối cùng ông nói, “tôi sẽ không nhắc đến Sybil tội nghiệp nữa. Nhưng mà anh sẽ ngồi mẫu cho tôi họa một bức chân dung nữa chứ?”

“Không. Không bao giờ,” Dorian nói nhanh. “Không thể nào được.”

“Tại sao chứ?” Basil ngạc nhiên hỏi. “Và tại sao anh lại che bức chân dung đi như vậy?” Ông ta băng qua căn phòng tiến về phía bức tranh.

Dorian kêu lên sợ hãi và chạy đến đứng giữa bức chân dung và Basil. “Không, Basil! Ngài không được xem nó. Tôi không muốn ngài nhìn thấy nó.” Nét mặt anh ta lộ vẻ giận dữ và tái mét. “Nếu ngài cố tình xem nó thì tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với ngài nữa.”

Người họa sĩ nhìn thẳng vào anh ta và hỏi: “Tại sao tôi lại không thể xem tác phẩm của chính tôi chứ? Sắp tới tôi sẽ trưng bày nó tại một phòng tranh ở Paris đấy.” Dorian cố gắng giấu đi nỗi sợ hãi. “Nhưng ngài nói... ngài đã nói với tôi là ngài sẽ không bao giờ triển lãm bức tranh cơ mà. Sao ngài lại đổi ý thế.” Dorian bước lại gần Basil hơn, nhìn thẳng vào mặt họa sĩ và hỏi: “Hãy cho tôi biết tại sao?”

Basil quay đi. Một lát sau ông nói chậm chậm, “Tôi biết là anh cũng nhận thấy điều kì lạ ở bức tranh. Dorian ạ, anh đã làm đảo lộn cuộc đời nghệ sĩ của tôi ngay từ giây phút đầu tiên tôi gặp anh. Anh đã trở nên rất quan trọng đối với tôi - tôi không thể nào dừng nghĩ tới anh được. Khi tôi vẽ bức chân dung này, tôi cảm thấy là tôi đã bỏ quá nhiều tâm huyết vào nó. Tôi không thể để người khác nhìn thấy nó.” Ông im lặng một lúc rồi quay lại về phía Dorian, “Có lẽ anh nói đúng. Tôi không thể triển lãm bức tranh này được. Tuy nhiên, anh sẽ cho tôi xem nó chứ?”

“Không, không bao giờ!”

Chàng họa sĩ cười buồn. “Thôi, tôi đã tiết lộ với anh điều bí mật của tôi. Dorian, hãy hiểu tôi. Anh là người duy nhất trong đời tôi đã thực sự ảnh hưởng đến nghệ thuật của tôi.”

Khi ông rời khỏi căn phòng, Dorian cười thầm. Vừa rồi là giây phút nguy hiểm thật cận kề! Basil tội nghiệp! Tuy ông ta đã tiết lộ điều bí mật riêng tư, nhưng ông không khám phá được bí mật của Dorian. Nhưng còn bức tranh... phải giấu ngay nó đi mới được. Không một người nào được phép nhìn thấy nó nữa.

Dorian cho mang bức chân dung đã được che kín lên một căn phòng nhỏ sát mái nhà, rồi khóa cửa lại và tự giữ lấy chìa khóa. Bây giờ hắn đã yên tâm, vì chỉ có hắn là người duy nhất có thể thấy được những sự thay đổi khủng khiếp trên khuôn mặt đẹp đó mà thôi.

Trở xuống dưới nhà, hắn cầm lấy quyển sách mà Huân tước Henry đã cho mượn. Hắn ngồi xuống và bắt đầu đọc.

Đó là câu chuyện về một người Pháp, suốt đời đi tìm cái đẹp và khoái lạc - mọi thứ khoái lạc, cả tốt lẫn xấu. Dorian đọc từ giờ này sang giờ khác. Đó là một quyển sách đáng sợ, đầy những ý tưởng kì lạ và những giấc mơ nguy hiểm - những giấc mơ đang từ từ trở thành hiện thực với Dorian.

Dorian đọc đi đọc lại cuốn sách này. Thật ra, hắn không thể ngừng đọc nó được, và trải qua năm tháng nó càng trở nên hấp dẫn hơn. Hắn cảm thấy cuộc đời của người Pháp này là tấm gương phản chiếu chính cuộc đời của hắn.

Kể đánh cắp thời gian

"Ta sẽ mãi mãi trẻ, khỏe và đẹp"

11. Chương 11

Và thế là nhiều năm trôi qua.

Nhưng thời gian không đọng đến gương mặt của Dorian Gray, cái vẻ đẹp kì diệu - cái vẻ đẹp mà Basil Haliward đã vẽ - không bao giờ rời bỏ hắn. Hắn hưởng thụ cuộc sống của một gã trai trẻ giàu có và hợp thời. Hắn học hội họa và nhạc, và lấp đầy nhà những đồ vật đẹp để từ mọi ngõ ngách trên thế giới. Nhưng công cuộc tìm kiếm lạc thú của hắn không dừng lại ở đó. Hắn khao khát cả những thú vui quý quái. Càng ngày hắn càng say mê gương mặt đẹp trai của mình và càng thú vị hơn với tâm hồn xấu xa của mình.

Sau một thời gian, những câu chuyện lạ về hắn đã được loan truyền - những chuyện về một cuộc sống bí mật và nguy hiểm. Nhưng khi mọi người nhìn thấy chàng thanh niên đẹp trai đó thì họ lại không thể tin những câu chuyện xấu xa đó là có thật. Và họ vẫn đến dự các bữa tối nổi tiếng tại nhà hắn, nơi mà thức ăn, âm nhạc và các câu chuyện trao đổi đứng vào hạng nhất của thành phố London.

Tuy nhiên, đằng sau cánh cửa khóa kín của căn phòng trên cao, Dorian Gray trong tranh mỗi năm mỗi già thêm. Gương mặt khủng khiếp đó cho thấy các bí mật đen tối trong cuộc đời hắn. Cái miệng nặng nề, nước da vàng vọt, cặp mắt độc ác - tất cả nói lên sự thật. Rất nhiều lần, Dorian Gray đã bí mật lên căn phòng đó để, trước hết là nhìn gương mặt khủng khiếp và xấu xa trong bức tranh và sau đó là ngắm gương mặt trẻ đẹp đang cười với mình trong gương.

Sau tuổi hai mươi lăm, những câu chuyện kể về Dorian trở nên tệ hại hơn. Nhiều khi hắn vắng nhà trong nhiều ngày; người ta thấy hắn ẩu đả với thủy thủ nước ngoài trong các quán rượu; hay tỏ ra thân thiện với phường trộm cắp. Tại nhà của giới sang trọng, lắm lúc đàn ông quay mặt chỗ khác khi hắn bước vào phòng, còn phụ nữ thì tái mặt khi nghe nhắc đến tên hắn.

Nhưng nhiều người chỉ cười xòa khi nghe các câu chuyện trên. Dorian Gray vẫn là một người đàn ông giàu có và hợp thời, và những bữa tối ở nhà hắn vẫn xuất sắc. Nhiều người tán đồng ý kiến của Huân tước Henry khi có lần ông ta nói, vẫn theo lối nói bông đùa của mình, là một bữa ăn ngon quan trọng hơn một cuộc sống mẫu mực.

Năm tháng càng chồng chất, Dorian Gray càng sợ bức tranh hơn. Hắn vừa căm thù vừa yêu quý nó, và càng sợ rằng ai đó sẽ khám phá ra bí mật của mình. Hắn cố gắng không đến gần nó trong vài tuần, nhưng rồi không thể rời xa nó quá lâu. Đôi khi, đang ở chơi nhà bạn bè, hắn bỗng vội vã bỏ về London. Hắn muốn chắc chắn là cửa căn phòng vẫn khóa và bức tranh vẫn an toàn. Hắn đã từng đi nghỉ đông cùng với Huân tước Henry trong một căn nhà nhỏ ở Angêri, nhưng bây giờ hắn không còn đi du lịch ngoài nước Anh nữa. Nỗi lo sợ của hắn gia tăng mỗi năm, và theo thời gian gương mặt trong tranh càng trở nên khủng khiếp hơn.

Đã sửa bởi heocon13 lúc 12.07.2015, 15:52.

Bàn Tay Kẻ Sắt Nhân

“Hãy giở bức tranh đó ra,
người sẽ nhìn thấy linh hồn ta”

12. Chương 12

Hôm ấy là ngày chín tháng mười một, buổi tối trước sinh nhật thứ ba mươi tám của hắn. Dorian Gray nhìn thấy Basil Hallward khi đang đi từ nhà Huân tước Henry về nhà. Hắn cảm thấy một nỗi sợ hãi lạ lùng và cổ gĩa vờ như không thấy ông, nhưng Basil đã chạy theo hắn.

“Dorian!” ông gọi. “Thật là may mắn lạ kì! Tôi sẽ đáp chuyến tàu nửa đêm đi Paris và đang muốn gặp anh trước khi lên đường. Tôi sẽ xa Anh quốc trong sáu tháng.” Ông đặt tay lên cánh tay Dorian. “Chúng ta gần về đến nhà anh rồi. Hay là cho phép tôi ghé vào một tí được không? Tôi có điều muốn nói với anh.”

“Dĩ nhiên là được. Nhưng ngài sẽ không bị trễ tàu chứ?” Dorian hỏi một cách lơ đãng, trong lúc hắn bước lên bậc thềm cửa.

“Tôi còn nhiều thời gian. Mới có mười một giờ mà.”

Họ vào nhà và ngồi gần lò sưởi.

“Này, Dorian thân mến, tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với anh,” Basil bắt đầu nói. “Tôi phải cho anh biết là dư luận ở London đang nói những điều khủng khiếp nhất về anh đấy.”

Doria đốt một điếu thuốc, vẻ chán ngán. “Tôi chẳng muốn biết một tí gì về điều đó cả. Tôi không quan tâm.”

“Nhưng anh phải quan tâm chứ, Dorian,” Basil nói. “Bất cứ một quý ông nào cũng phải quan tâm tới tiếng tăm của mình. Dĩ nhiên, khi tôi nhìn anh, tôi biết là những câu chuyện đó là không thể có thật. Gương mặt của mỗi người thể hiện cuộc đời tốt hay xấu của người ấy. Nhưng tại sao Bá tước Berwick đi ra khỏi phòng khi anh bước vào? Tại sao Huân tước Staveley nói là không một phụ nữ đáng kính nào được an toàn với anh? Người lính trẻ, bạn anh đó – tại sao anh ta tự tử? Đó, ngày Henry Ashton đó, ông ta đã phải rời bỏ Anh quốc trong ô nhục. Rồi còn con trai của Huân tước Kent nữa, hiện giờ anh ta sống ra sao?”

“Thôi đi, Basil. Ngài không biết ngài đang nói gì đâu,” Dorian lạnh lùng. “Tôi có dạy những người đó sống cuộc đời của họ không? Còn những người loan truyền các câu chuyện kia – họ có sống được tốt hơn tôi không?”

“Còn những chuyện khác nữa,” Basil nói tiếp. “Chúng có thật không? Anh có thể tệ đến thế sao? Trước kia anh từng là một chàng trai tốt kia mà, nhưng giờ đây, khi tôi nghe những chuyện đó, tôi tự hỏi... Tôi có còn hiểu được anh nữa không? Dorian Gray thật sự đâu rồi? Có lẽ tôi phải nhìn thấy được linh hồn anh để có thể trả lời được các câu hỏi đó.”

“Dorian Gray thật ư?,” Dorian hỏi nhỏ, mặt tái đi vì sợ.

“Phải,” chàng họa sĩ buồn rầu nói. “Nhưng chỉ có trời mới có thể thấy được linh hồn anh.”

Chàng trai trẻ cười ghê rợn. “Lại đây, Basil,” hắn kêu lên. “Đi với tôi! Tôi sẽ chỉ cho ngài cái mà chỉ có trời mới thấy đó. Tại sao lại không nhỉ? Nó là tác phẩm của ngài cơ mà. Ngài đã nói quá nhiều về sự xấu xa rồi. Bây giờ ngài phải nhìn thấy nó chứ.”

Hắn dẫn Basil lên lầu đến căn phòng khóa cửa. Bước vào phòng rồi, hắn quay sang nhìn người họa sĩ với ánh mắt khắc nghiệt và một nụ cười lạnh. “Ngài sẽ là người duy nhất trên đời này biết được bí mật của tôi. Có thật ngài muốn thế không?”

“Có.”

“Vậy thì hãy mở bức tranh đó ra đi Basil, ngài sẽ thấy linh hồn tôi.”

Người họa sĩ kêu lên kinh hãi khi nhìn thấy gương mặt khủng khiếp trong tranh. Gương mặt ác độc và đáng ghét này là của Dorian sao? Nhưng đúng rồi, phải rồi. Ông tiến lại gần bức tranh hơn. Có thể không phải

là bức chân dung ông đã vẽ. Nhưng kia, chữ ký của ông nằm ở góc đó! Ông quay sang nhìn Dorian bằng cặp mắt ngây dại của một người bệnh.

“Thế này có nghĩa là gì?” cuối cùng ông hỏi.

“Lúc ngài vừa vẽ xong,” Dorian đáp, “tôi có ước một điều...”

“Vâng, tôi nhớ,” Basil nói. “Anh ước là bức tranh sẽ già đi và anh sẽ trẻ mãi. Nhưng...” Basil lại nhìn bức tranh trên trời. “Điều này không thể là sự thật được. Anh nói với tôi là anh đã hủy bức tranh đi rồi cơ mà.”

“Tôi đã sai. Chính nó đã hủy hoại tôi.”

“Chúa ơi, Dorian!” người họa sĩ kêu lên. “Nếu đây là sự thật... nếu đây là hình ảnh linh hồn anh thì anh còn xấu xa hơn cả những câu chuyện tồi tệ nhất mà người ta nói về anh.” Ông ngồi xuống nơi chiếc bàn, ôm lấy mặt. “Anh hãy cầu xin Chúa giúp đỡ anh.”

“Muộn quá rồi Basil ạ.”

“Chưa muộn đâu Dorian. Hãy nhìn gương mặt khủng khiếp kia đi. Nhìn đi!”

Dorian quay lại nhìn chằm chằm gương mặt trong tranh, và bỗng nhiên hắn cảm thấy căm thù Basil hơn bất cứ ai trên đời này. Bây giờ Basil đã thấy con người thật của hắn, và đã biết bí mật của hắn. Cảm giác hung bạo bùng cháy trong lòng, hắn vớ lấy con dao trên bàn. Sự hận thù trong hắn bỗng nổ tung. Như một con thú hung dữ, hắn chạy về phía Basil và đâm vào cổ người họa sĩ, một lần, hai lần, ba lần, nhiều lần liên tiếp. Người chết gục đầu xuống bàn, và máu chảy qua mặt bàn rơi xuống sàn nhà.

Dorian đứng đó và lắng nghe. Hắn không nghe thấy gì ngoài tiếng máu chảy từng giọt, từng giọt xuống sàn nhà. Hắn đến bên cửa sổ và nhìn xuống đường phố. Hắn cảm thấy bình tĩnh một cách lạ thường. Người bạn vẽ bức chân dung hắn đã chết. Chỉ thế thôi.

Hắn khóa trái cửa và nhẹ nhàng đi xuống lầu. Những người hầu của hắn đã đi ngủ hết rồi. Hắn ngồi xuống và bắt đầu suy nghĩ. Không ai nhìn thấy Basil tại nhà Dorian tối nay cả. Vâng! Dĩ nhiên Basil đã đi Paris, như vậy cũng phải sáu tháng nữa mọi người mới bắt đầu thắc mắc là Basil đi đâu. Sáu tháng! Một thời gian quá đủ.

Dorian đi tới đi lui trong phòng. Hắn cầm lấy một cuốn sách trên bàn và bắt đầu dò tìm một cái tên. Alan Campbell. Vâng, đó là cái tên hắn cần.

13. Chương 13

Sáng hôm sau, Dorian viết hai lá thư. Một lá hắn bỏ túi còn một lá hắn đưa cho người hầu và nói: “Hãy đem thư này đến nhà ông Campbell ngay.”

Trong khi chờ đợi, Dorian cầm lấy một quyển sách và cố gắng đọc. Nhưng chỉ một lúc sau, quyển sách rơi khỏi tay hắn. Có lẽ Alan Campbell không có mặt ở Anh quốc. Có lẽ ông ta sẽ từ chối lời mời. Ông ta là một nhà khoa học tài giỏi, và năm năm trước ông ta và Dorian là hai người bạn thân. Nhưng bây giờ thì Alan không còn cười vui nữa mỗi khi gặp Dorian.

Đối với Dorian, mỗi phút chờ đợi tưởng chừng bằng một giờ, nhưng cuối cùng cánh cửa cũng mở ra. Dorian cười và nói: “Alan, cảm ơn ngài đã đến.”

“Tôi không bao giờ còn muốn bước chân vào nhà ông nữa, nhưng trong thư ông nói đây là vấn đề sống chết,” Alan Campbell nói với giọng đanh lạnh.

“Vâng, đúng vậy đấy, Alan. Anh ngồi xuống đi.” Hai người đàn ông nhìn nhau qua chiếc bàn. Dorian im lặng một hồi lâu rồi nói rất khẽ: “Alan này, trong một căn phòng trên lầu, có một cái xác chết. Tôi muốn anh tiêu hủy nó hộ tôi. Không để lại một dấu vết gì. Tôi biết anh làm được.”

“Tôi không muốn biết về những bí mật khủng khiếp của ông. Tôi từ chối giúp ông,” Campbell đáp.

“Nhưng anh phải giúp tôi, Alan. Anh là người duy nhất có thể giúp tôi,” Dorian cười buồn. Hắn lấy một tờ giấy, hí hoáy viết lên cái gì đó và đẩy tờ giấy qua mặt bàn cho Campbell.

Mặt Campbell tái đi khi đọc tờ giấy. Anh ta nhìn Dorian với ánh mắt căm thù và sợ hãi.

“Tôi rất lấy là tiếc, Alan ạ,” Dorian nói nhẹ nhàng. “Tôi đã viết sẵn một lá thư, và nếu anh không giúp tôi thì tôi sẽ phải gửi nó đi thôi. Nhưng tôi tin là anh sẽ giúp tôi.”

Campbell ôm lấy mặt và im lặng rất lâu. Dorian nhẫn nại chờ đợi.

“Tôi cần lấy một vài thứ ở nhà,” cuối cùng Campbell nói.

Dorian sai người hầu về lấy những thứ Campbell cần, và hai người im lặng ngồi chờ. Khi người hầu trở lại, Dorian dẫn nhà khoa học lên căn phòng trên lầu. Lúc họ bước vào thì Dorian chợt nhớ là bức tranh chưa được đặt lại. Hắn quay lại để che nó và nhìn sững khiếp đảm. Một trong hai bàn tay trong bức tranh nhuộm đỏ máu. Đối với Dorian thì điều này còn kinh khủng hơn là cái xác chết nằm trong phòng. Hắn run rẩy vội vàng che bức tranh lại.

“Bây giờ đi ra đi,” Campbell ra lệnh.

Năm tiếng đồng hồ sau, Campbell trở xuống dưới nhà. “Tôi đã làm những gì ông yêu cầu,” anh ta nói. “Và bây giờ thì vĩnh biệt. Tôi không bao giờ còn muốn gặp lại ông nữa.”

Campbell đi rồi, Dorian trở lên lầu. Căn phòng có mùi rất khó chịu, nhưng xác chết đã không còn đó nữa.

Người Thủy Thủ

“Tôi sẽ tìm cho ra thằng đó

và giết nó như một con chó”

14. Chương 14

Sau đó, cũng trong buổi tối hôm ấy, Dorian Gray đi dự một buổi tiệc. Hắn cười, nói và vẫn trẻ đẹp như ngày nào. Nhưng đầu hắn nhức như búa bổ và suốt bữa tiệc hắn không thể nuốt nổi thứ gì. Khi Huân tước Henry hỏi liệu hắn có bệnh không, thì Dorian nói là mình mệt và muốn ra về sớm.

Về đến nhà, hắn còn cảm thấy tệ hơn. Tuy không khí trong phòng ấm áp nhưng tay hắn vẫn lạnh run. Hắn muốn quên mọi thứ đi – được thoát khỏi sự cầm tù của chính cuộc đời hắn, và đánh mất mình trong những giấc mơ.

Đến nửa đêm, trong một bộ quần áo cũ bẩn thỉu, hắn lại đi ra khỏi nhà đến khu Đông London. Ở đó, hắn biết chỗ hút thuốc phiện – những chỗ tối tăm và tồi tệ, nơi người ta mua bán những giấc mơ thuốc phiện đẹp đẽ và khủng khiếp. Hắn đã từng tìm đến những nơi này nhiều lần trước đây.

Hắn tìm ra căn nhà hắn muốn đến và đi vào một cái phòng thấp dài. Nhiều người đàn ông đang nằm trên sàn nhà bẩn thỉu, một thủy thủ nằm ngủ trên một cái bàn và hai người đàn bà đang uống rượu ở quầy. Khi Dorian bước vội lên chiếc cầu thang hẹp, mùi vị ngọt ngào và nồng của thuốc phiện xộc lên khiến hắn mỉm cười khoan khoái. Nhưng hắn chợt nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đã từng là bạn hắn trước đây ở trong căn phòng. Hắn quay ra, đi xuống lầu và đến quầy uống rượu.

Một trong hai người đàn bà bắt chuyện với hắn.

“Đừng nói chuyện với tôi,” Dorian giận dữ, và tiến về phía cửa.

“Tôi nhớ ra anh rồi! Anh là Hoàng tử Duyên dáng phải không?” bà ta la lớn sau lưng anh.

Người thủy thủ đang mơ màng liền tỉnh giấc khi nghe thấy những lời lẽ đó, và vội vã đuổi theo Dorian khi hắn rời khỏi ngôi nhà. Dorian đi nhanh trên đường về, nhưng khi đến một góc thì có hai bàn tay của ai đó nắm lấy cổ hắn. Một người đàn ông kéo ngược hắn lại và đẩy hắn vào một bức tường. Dorian chống trả quyết liệt và gỡ được tay ra khỏi cổ. Rồi hắn nhìn thấy hòng súng trong tay người đàn ông.

“Ông muốn gì?” hắn nói nhanh.

“Im.” Người đàn ông nói. “Nếu nhúc nhích, tao sẽ bắn.”

“Ông điên rồi. Tôi đã làm gì ông?”

“Mày đã hủy hoại cuộc đời Sybil Vane,” người thủy thủ trả lời, “và Sybil Vane là em tao. Nó tự tử vì mày. Tao đã tìm mày suốt bao nhiêu năm nay, nhưng tao chỉ biết mày qua cái tên mà nó thường gọi – Hoàng tử Duyên dáng mà thôi. Đêm nay tao đã nghe thấy được tên mày, thì mày sẽ phải chết.”

Dorian sợ hãi tột cùng. “Tôi chưa bao giờ nghe đến tên cô ấy, tôi không biết cô ấy. Anh điên rồi,” hắn kêu lên. Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu hắn. “Em gái anh chết được bao lâu rồi?” hắn hỏi.

“Cách đây mười tám năm,” James Vane trả lời. “Tại sao mày hỏi vậy?”

“Mười tám năm,” Dorian Gray cười. “Hãy đưa tôi ra chỗ sáng và nhìn mặt tôi đi.”

James Vane nhìn Dorian chăm chăm, rồi đẩy hắn ra vùng sáng, và dưới ánh sáng anh ta thấy gương mặt của một cậu trai hai mươi. Người này quá trẻ. Anh ta không thể là người đã hại đời em gái anh ta được.

“Chúa ơi!” anh ta kêu lên. “Xém tí nữa là tôi giết anh rồi!”

“Về nhà đi, và cất súng đi trước khi anh gặp rắc rối,” Dorian nói và bước nhanh đi.

James Vane nhìn theo hắn kinh hoàng. Rồi một bàn tay phụ nữ đụng vào cánh tay anh ta.

“Tại sao anh không giết nó?” bà ta hỏi. “Nó là quỷ sứ đó.”

“Anh ta không phải là người mà tôi tìm,” người thủy thủ trả lời. “Người mà tôi tìm phải khoảng bốn mươi tuổi rồi. Người này chỉ là một cậu bé.”

“Một cậu bé à?” Người đàn bà cười ngất, rồi bà ta nói với giọng rần rở: “Tôi biết Hoàng tử Duyên dáng đã mười tám năm nay. Suốt thời gian ấy khuôn mặt đẹp trai của hắn không hề thay đổi. Tôi xin thề với anh đó là sự thật đấy.”

James Vane chạy đến góc đường, nhưng Dorian đã khuất dạng.

15. Chương 15

Một tuần lễ sau, Dorian mời Huân tước Henry và vài người bạn về chơi ở nhà nghỉ đồng quê của hắn. Trong số đó có Quý bà Monmouth và ông chồng già của bà. Quý bà Monmouth rất vui tính và thông minh và có vẻ thích Dorian Gray lắm. Một buổi chiều kia, lúc mọi người đang nói cười trong lúc uống trà thì Dorian đứng dậy đi hái một bông hoa để cài lên áo Quý bà Monmouth. Huân tước Henry cười với quý bà Monmouth.

“Tôi hi vọng là bà không yêu Dorian chứ, quý bà thân mến. Anh ta nguy hiểm lắm.”

Bà ta cười. “Ấy, đàn ông càng nguy hiểm lại càng hấp dẫn đấy.”

Ngay lúc ấy, họ nghe thấy tiếng té ngã nặng nề của một ai đó, Huân tước Henry chạy ra khỏi phòng và thấy Dorian nằm bất tỉnh trên nền nhà. Khi Dorian tỉnh lại, Huân tước Henry nói: “Anh bạn thân mến, anh phải cẩn thận chứ. Anh không được khỏe rồi đấy.”

Dorian ngồi dậy từ từ. “Không sao, Harry. Không sao đâu.”

Lúc đang thay quần áo cho bữa ăn tối, Dorian nhớ lại những gì hắn nhìn thấy và cảm thấy như có một lưỡi dao lạnh chạy dọc xương sống. Hắn đã thấy có người đang rình rập hắn bên ngoài cửa sổ và hắn nhận ra đó là James Vane. Hôm sau, hắn không rời khỏi nhà. Thật ra, hắn đã ở trong phòng riêng gần như cả ngày, phát bệnh vì sợ hãi. Mỗi lần nhắm mắt hắn lại thấy gương mặt của người thủy thủ. Hắn cố nhủ thầm rằng đó chỉ là một giấc mơ. Ừ, không thể như thế được. Anh trai của Sybil Vane không biết tên hắn, và có lẽ đang ở trên tàu đầu đó ngoài khơi. Không, dĩ nhiên là hắn không hề thấy James Vane rình ngoài cửa sổ.

Nhưng, dù mơ hay không thì nỗi sợ hãi vẫn cứ ám ảnh hắn.

Hai ngày đã trôi qua và Dorian bớt lo sợ hơn. Ngày thứ ba, một buổi sáng mùa đông trong trẻo, Dorian đi săn cùng với bạn bè. Quý bà Monmouth cùng hắn sống bước về phía bìa rừng, nơi các quý ông đang bắn chim và các con thú nhỏ. Dorian cảm thấy một niềm vui tràn ngập trong không khí mát lạnh cùng âm

thanh của rừng và hương thơm cây cỏ. Bất thành linh một người bắn vào lùm cây gần chỗ họ. Hai tiếng kêu vang lên trong không gian buổi sáng – tiếng kêu của một con thú và tiếng kêu của một người, cả hai đầy vẻ đau đớn.

Có tiếng la hét và gọi nhau í ới của các ông và rồi xác người một người đàn ông được kéo ra khỏi lùm cây. Dorian kinh hoàng quay mặt đi. Xui xẻo hình như đeo đuổi hắn khắp nơi.

Mọi người bắt đầu quay bước về nhà. Huân tước Henry đến nói với Dorian là người đàn ông đã chết.

Dorian lắc đầu. “Ồi, Harry,” hắn nói chậm rãi, “tôi có cảm tưởng là một điều gì khủng khiếp lắm sắp xảy đến với chúng ta – có lẽ là với tôi.”

Nghe thế Huân tước Henry bèn cười. “Điều gì có thể xảy ra cho ngài nào, Dorian? Ngài có tất cả mọi thứ mà một người đàn ông mơ ước trên đời này. Hãy quên tai nạn này đi. Nó chỉ là một tai nạn – không phải là một vụ giết người.” Rồi ông nói tiếp với một nụ cười: “Nhưng kể ra gặp được một tên sát nhân hắn sẽ rất là lý thú đấy nhỉ!”

“Nói nghe kinh quá!” Quý bà Monmouth kêu lên. “Phải không, ông Gray? Ông Gray, ông lại bệnh nữa đấy à? Mặt ông tái xanh kia!”

Dorian cười và cố gắng nói một cách điềm tĩnh. “Không có gì đâu,” hắn nói nhỏ. “Nhưng cho tôi xin lỗi. Có lẽ tôi phải đi nằm một chút.”

Trong phòng riêng trên lầu, toàn thân Dorian run lên vì sợ, như một chiếc lá trong cơn dông. Hắn cảm thấy không thể nào ở trong căn nhà này thêm một đêm nào nữa. Thần chết đang lảng vảng ở đây giữa ban ngày. Hắn quyết định trở về London ngay và đến bác sĩ khám bệnh. Người hầu của hắn đến thu xếp hành lý và trong khi làm việc, anh ta nói với Dorian là người chết là một thủy thủ xa lạ.

“Một thủy thủ à!” Dorian reo lên và đứng bật dậy. Một niềm hi vọng mãnh liệt ngập tràn trong hắn. “Tôi phải đi xem cái xác ngay mới được.”

Hắn vội vàng đến nhà để xác, và khi mở tấm che mặt ra thì hắn thấy đích thị là James Vane. Hắn reo lên mừng rỡ và biết chắc rằng hắn đã an toàn.

Bức Tranh

“Một gương mặt không có trái tim”

16. Chương 16

Ngài sẽ làm một người tốt à? Huân tước Henry nói: “Đừng nói thế. Hiện giờ, ngài đã là một người tuyệt vời rồi. Xin đừng thay đổi.” Những ngón tay dài, trắng của ông nghịch ngợm một bông hoa trên bàn. Ở London đang là mùa xuân, và hai người đang dùng bữa tối tại nhà của Huân tước Henry.

Dorian Gray lắc đầu. “Không, Harry, tôi đã làm quá nhiều việc kinh khủng trong đời, và tôi sẽ phải thay đổi. Hôm qua tôi đã bắt đầu sống tốt, ở quê.”

“Anh bạn trẻ của tôi ơi,” Huân tước Henry mỉm cười. “Mọi người đều có thể sống tốt ở quê. Ở quê chẳng có việc gì để làm cả, nên người ta không có cơ hội để làm điều xấu. Nhưng nói cho tôi nghe xem, ngài đã bắt đầu cuộc sống tốt của ngài như thế nào nào?”

“Có một người con gái ở cái làng kia. Một người con gái rất đẹp, một cô gái nhà quê chất phác. Nàng ta yêu tôi và sẵn sàng đi theo tôi, nhưng tôi đã nói không. Tôi đã từ chối hủy hoại cuộc đời non trẻ của nàng và đã giữ cho nàng được chất phác chân thật như khi tôi mới gặp nàng.”

Huân tước Henry mỉm cười. “Ngài đã để lại cho cô ta một trái tim tan nát thì đúng hơn. Làm sao mà cô ta còn có thể tìm được hạnh phúc với một anh chàng nhà quê sau khi cô ta đã quen biết ngài?”

“Đừng, Harry!” Dorian kêu lên. “Ông không bao giờ nghiêm túc được sao? Bây giờ tôi thấy hối hận là đã cho ông biết chuyện này. Chúng ta hãy nói chuyện khác đi. Đã xảy ra những gì ở London?”

“À, người ta vẫn bàn tán về Basil đáng thương và tại sao ông ta lại biến mất. Tôi cũng không biết tại sao nữa, thiên hạ có thiếu gì chuyện khác để nói – vợ tôi đã bỏ nhà theo một người đàn ông khác, Alan Campbell đã tự tử...”

“Theo ông thì chuyện gì đã xảy ra với Basil?” Dorian hỏi chậm rãi.

“Tôi không biết,” Huân tước Henry trả lời. “Cảnh sát Anh cho biết là Basil đã đi Paris trên chuyến xe lửa nửa đêm ngày chín tháng mười một, nhưng cảnh sát Pháp thì nói là ông ta chưa bao giờ đặt chân đến Paris. Thật sự thì tôi cũng chẳng quan tâm nếu Basil muốn đi trốn. Và nếu ông ta có chết thì tôi cũng chẳng buồn suy nghĩ. Cái chết là điều duy nhất thật sự làm cho tôi sợ - tôi ghét nó.”

“Harry, người ta không nói là... Basil bị giết chết chứ?” Dorian hỏi.

“Một vài tờ báo nói thế,” Huân tước Henry đáp, “nhưng ai là người muốn giết Basil chứ? Ông ta không đủ khôn ngoan để có kẻ thù đâu.”

“Harry này, ông nghĩ sao, nếu tôi nói là tôi đã giết Basil?” Dorian hỏi và quan sát người bạn rất kĩ.

Huân tước Henry mỉm cười. “Không, Dorian thân mến, giết người không làm cho ngài thích thú đâu. Ngài thích thú vui khác kia. Và ngài sẽ không làm bất cứ điều gì mà ngài không thể nói về nó sau bữa ăn tối đâu.” Ông nâng tách cà-phê lên. “Bức chân dung đẹp mà Basil đã vẽ cho ngài đâu rồi? Lâu rồi tôi không trông thấy nó. Hình như ngài nói là nó bị đánh cắp rồi phải không? Thật đáng tiếc!”

“Ồ, tôi chưa bao giờ thấy thích nó thật sự,” Dorian nói. “Tốt hơn là đừng nhắc đến nó nữa.”

Hai người im lặng một hồi lâu. Rồi người đàn ông lớn tuổi hơn ngồi ngả người trên ghế và neho mắt nhìn Dorian. “Dorian này, hãy cho tôi biết ngài làm thế nào mà giữ được tuổi trẻ và vẻ đẹp tuyệt vời này thế. Ngài phải có một bí mật nào đó chứ. Tôi chỉ hơn ngài có mười hai tuổi mà trông tôi như một ông già. Còn ngài thì không có gì thay đổi so với ngày đầu tôi mới quen ngài. Cuộc đời ngài chắc là tuyệt diệu lắm!”

“Vâng,” Dorian nói chậm rãi, “tuyệt diệu, Harry ạ, nhưng bây giờ tôi sẽ thay đổi nó. Ông chưa biết hết về tôi đâu.”

Bạn hân mỉm cười. “Đối với tôi, ngài không thể thay đổi, Dorian ạ. Ngài và tôi sẽ mãi là bạn bè.”

Dorian đứng dậy. “Harry, tối nay tôi thấy mệt. Tôi phải về nhà thôi. Tôi sẽ gặp lại ông vào bữa ăn trưa ngày mai. Chúc ngủ ngon.”

Ra đến cửa, hân ngừng lại một chút, nhìn lại, nhưng lại quay đi không nói thêm gì và ra về.

17. Chương 17

Về tới nhà, hân nghĩ đến câu chuyện trao đổi với Huân tước Henry. Hân tự hỏi không biết mình có thật sự thay đổi được không? Hân đã sống một cuộc đời tội lỗi cũng như đã hại nhiều người rồi. Hân có còn hi vọng gì không?

Tại sao hân lại ước điều ước đó về bức tranh? Hân đã giữ được tuổi trẻ và sắc đẹp, nhưng hân đã phải trả bằng một cái giá quá đắt. Sắc đẹp của hân đã hủy hoại linh hồn hân. Hân cầm gương lên soi mặt. Giờ đây hân là cái gì? Một cái mặt không có trái tim. Bỗng dưng hân căm thù cái đẹp của mình, và đánh rơi chiếc gương xuống sàn nhà vỡ ra từng mảnh nhỏ.

James Vane, Basil Hallward, Sybil Vane – giờ đây những cái chết ấy không còn quan trọng với hân nữa. Tốt hơn hết là quên quá khứ đi. Không gì có thể thay đổi được nó. Hân phải nghĩ về bản thân. “Có thể,” hân nghĩ, “nếu ta sống một cuộc đời tốt hơn, bức tranh sẽ trở nên bớt xấu xa hơn.” Hân nhớ đến cô gái nhà quê – hân đã không phá hoại cuộc đời tươi trẻ của cô. Hân đã làm được một việc tốt. Có lẽ bức tranh đã bắt đầu trông khá hơn.

Hân đi nhẹ nhàng lên căn phòng trên lầu. Ừ, ta sẽ sống một cuộc đời đàng hoàng, và sẽ không còn phải sợ cái mặt trái xấu xa của linh hồn ta nữa. Nhưng khi hân mở bức tranh ra, hân đã phải kêu lên đau đớn.

Không có gì thay đổi cả. Gương mặt trong tranh vẫn khủng khiếp – có thể nói là đáng ghét hơn trước nữa – và màu đỏ trên bàn tay hình như tươi hơn, giống như màu máu mới.

Hắn nhìn chăm chăm bức tranh với lòng căm thù và sự sợ hãi. Nhiều năm trước hắn yêu thích được thấy nó thay đổi và già đi; bây giờ thì hắn không thể nào ngủ được vì nó. Nó đã tước đoạt đi của hắn mọi cơ hội được bình yên và hạnh phúc. Hắn phải phá hủy nó!

Hắn nhìn quanh và thấy con dao mà hắn đã dùng để giết Basil Hallward. “Bây giờ nó sẽ giết chết tác phẩm của ông ta,” hắn nói thầm. “Nó sẽ giết chết quá khứ, và khi quá khứ ấy chết đi rồi thì ta sẽ được tự do.” Hắn cầm lấy con dao và đâm vào bức tranh.

Một tiếng thét kinh hồn, và một tiếng rơi đánh sầm vang lên. Những người hầu thức dậy. Hai người đàn ông qua đường dừng chân lại và nhìn lên. Một cảnh sát viên chạy tới và hỏi:

“Nhà ai thế?”

Câu trả lời: “Thưa ông, nhà ông Dorian Gray.”

Hai người đàn ông nhìn nhau rồi quay đi và tiếp bước. Trong nhà, những người hầu sợ sệt thềm thì. Sau vài phút, họ đi lên căn phòng. Họ gõ cửa, nhưng không có tiếng trả lời. Họ gọi. Cũng không có gì. Họ không mở được cửa nên họ đã trèo lên mái nhà và vào bằng lối cửa sổ.

Họ nhìn thấy bức chân dung trẻ đẹp tuyệt vời của Dorian Gray dựa vào tường. Dưới sàn là một xác người có gương mặt già nua xấu xí và vàng ệch vì bệnh hoạn, với một con dao cắm trong tim.

Chỉ có những chiếc nhẫn đeo trên các ngón tay của người chết mới cho họ biết đó là ai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buc-chan-dung-cua-dorian-gray>